

GŁOS NARODU

WYDANIE POŁUDNIOWE.

Listy pieniężne, przekazy na prenumeratę i inseraty nad-
syłane należy franco do Admi-
nistracji „Głosu Narodu”. —
Prenumeratę oprócz upowa-
żnionych agencji przyjmuje
każdy urząd pocztowy w o-
brębie monarchii i w pań-
stwie niemieckiem. Reklama-
cy nieopieczętwane nie po-
dlegają opłacie pocztowej. Re-
kopisów redakcyja nie zwraca.

Adres Redakcyi:
Ul. św. TOMASZA L. 35.
Adres telegr.: „Głos Narodu”
Kraków. Telefon re-
dakcyjny Nr 190. Telefon
admin. i drukarni Nr 1344.

PRENUMERATA wynosi
w Krakowie miesięcznie
5 kor., kwartalnie 6 kor.
Za dwurazowe odnosze-
nie do domu dopłaca się
60 hal. — za jednorazowe 40 hal.

Na prowincyi miesię-
cznie 2 kor. 70 h., kwar-
talnie 8 kor. W państwie
niemieckiem kwartalnie
10 kor., w innych pań-
stwach kwartalnie 12 kor.

Zmiana adresu 40 hal.

OGŁOSZENIA (inseraty) przyjmuje Administracja „Głosu Narodu” ul. św. Tomasza L. 35. — Od miejsca za wiersz drobnem pismem (petit) 20 halerzy, skład tabelaryczny, liczbowy, od wiersza 30 hal. Nadesłane po 60 hal. od wiersza. Nekrologi itd. 80 hal. od wiersza. Załączniki do „Głosu Narodu” (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia itp. przyjmuje się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratów. Zamiejscowe ogłoszenia przyjmuje we Lwowie S. Sokołowski (Pasaż Haasmana), w Wiedniu Haasenstein & Vogler, M. Dukas, H. Schalek, E. Braun, R. Mosse, H. Friedl. A. Joessel, w Antwerpii Jonas & Cie, Annoncen-Expedition „Propaganda” Györi & Nagy, w Berlinie F. E. Coe, w Budapeszcie J. Leopold, Eduard Braun, w Paryżu F. Jones & Cie, A. Lorette Jules Fortin & Cie de Raczkowski.

Dalsze zwycięstwa Niemiec.

Luneville zajęte!

BERLIN (T. B.). Dnia 23-go sierpnia „Biuro Wolfa” donosi: Wielki sztab generalny podaje do wiadomości: Wojska, które w Lotaryngii pod dowództwem następcy tronu bawarskiego odniosły zwycięstwo, przekroczyły linię Luneville-Blamont-Cirey. XXI korpus armii dzisiaj wmaszerował do Luneville.

Pościg zaczął przynosić bogaty łup. Oprócz licznych jeńców i odznak polowych, lewe skrzydło, posuwając się w Wogezach i koło Wogezów zdobyło już 150 armat. Armia bawarskiego następcy tronu w dalszym ciągu toczyła dzisiaj walki i pościg naprzód od Longwy.

Armia ks. Albrechta Wirtembergskiego, posuwając się po obu stronach Neuf-Chateau, pobiła dzisiaj zupełnie armię francuską i posunęła się poza Semois. Ściga ona nieprzyjaciela. W ręce armii wpadły liczne działa, odznaki polowe i jeńcy, między tymi kilku generałów. Na zachód od Maas wojska nasze posuwają się ku Maubeuge. Brygada konnicy angielskiej, która pokazała się przed frontem naszych wojsk została pobita.

Przed Namur od piątku wieczór grzmią działa niemieckie.

Generalny kwatermistrz Stein.

Nowe zwycięzkie odparcie armii rosyjskiej z Prus Książęcych.

Berlin. (T. B.). Biuro Wolffa donosi: Słone odziały rosyjskie maszerują na linię Gąbin-Węgorz. Pierwszy korpus armii zaatakował dnia 20 b. m. ponownie nieprzyjaciela, maszerującego na Gąbin i odparł go, przyczem zabrano 8.000 jeńców i 8 armat. O dywizyi kawalerii, która znajdowała się przy korpusie, długi czas nie było wiadomości. Dywizya ta miała starcia z dwoma dywizjami nieprzyjacielskiej kawalerii i przybyła wczoraj do pierwszego korpusu armii z 500 jeńcami. Dalsze posiłki rosyjskie ruszyły na północ od rzeki Lipice (Pregola) i na południe od Jezior Mazurskich. Co do dalszej czynności naszej armii wschodniej musi się je-

szcze zachować tajemnicę, aby przedwcześnie nie zdradzać wobec przeciwnika naszych zarządzeń. O postępach na zachodzie wkrótce nastąpią dalsze wiadomości. Nowe usiłowania przeciwnika wtargnięcia do górnej Alzacyi zostały udaremnione zwycięstwem w Lotaryngii. Nieprzyjaciel znajduje się także w górnej Alzacyi w odwrocie.

(Ostatnią depezę podaliśmy już w dodatku nadzwyczajnym).

Naczelny Komitet Narodowy.

Apel Naczelnego Komitetu Narodowego do Polek

do składania wszelkich swych kosztowności w ofierze na ołtarzu Ojczyzny trafia niewątpliwie do przekonania istot szlachetnie myślących i pozbawionych egoizmu.

Ponieważ jednak większość ludzi nie jest altruistami, przeto nie chcąc bynajmniej ofiarności społeczeństwa tłumić, ale przeciwnie znaleźć dla niej szersze pole, pragnę poruszyć myśl, która przez powołane osoby urzeczywistniona, mogłaby najlepsze wydać skutki.

Oto zapytuję się, czyby nie dało się zamiast sprzedawać ofiarowane kosztowności, zastawić je? Przeprowadzenie tego wyobrażam sobie w ten sposób, że wszystkie banki i kasy oraz instytucje finansowe polskie, składają razem jakiś znaczniejszy kapitał np. 10 lub 20 milionów koron, któreby wpłynęły do Polskiego Skarbu wojennego, nie w formie darowizny, lecz pożyczki, na pokrycie której, jako zastaw dla tych kas służyłyby kosztowności, złożone przez publiczność. Kosztowności te składałoby społeczeństwo w zastaw i otrzymałoby za nie kartki zastawnicze, bez pieniędzy, bo te, jako równowartość zastawu wpływałyby do Skarbu wojennego. Warunki wykupna powinny być możliwie korzystnie ułożone, co do dalekiego terminu wykupna np. za rok lub coś w tym rodzaju. Procent odpowiedni mógłby być doliczanym i w razie wykupna kosztowności przez wykupującego, opłacanym. Wartość kosztowności musiałaby przez fachowych urzędników szacowana tak, jak się to dzieje we wszystkich zakładach zastawniczych. Publiczność przyniosłaby klejnoty i kosztowności do danej instytucji, któraby się akcją kierowała (czy to sekcya skarbową N. K. N., czy też która z instytucyj finansowych, np. Miejska Kasa oszczędna w Krakowie) tam by kosztowności oszacowano i wedle ułożonego statutu wystawionoby kartę zastawniczą na połowę, czy na $\frac{3}{4}$ wartości złożonych kosztowności. Przypuśćmy, że składam kosztowności otaksowane na 1.000 K. Powiędzmy, że odnośna Kasa upoważniona jest przyjmować zastawy do połowy oszacowanej wartości, a więc kasa wystawia kartę zastawniczą na 500 K, tę kartę mnie wręcza, zaś kwotę 500 K przekazuje Skarbowi wojennemu. Po roku wolnoby mi było wykupić swoje kosztowności za zapłatą kwoty 500 K i procentu np. 10 proc., to jest kwoty 50 K, czyli razem za 550 K.

Korzyść takiego zastawu zamiast sprzedaży kosztowności upatruję w kilku okolicznościach. Sądzę, że przez ten fakt, iż można będzie swoje kosztowności po wojnie wykupić, powiększy się kilkakrotnie ilość ofiarujących, czy zgłaszających swoje kosztowności, bo ta wiadomość, że dziś przyczyniam się swoim klejnotem do zwiększenia majątku narodowego, a jutro (to jest np. za rok) mogę swój własny klejnot odzyskać przez wykupienie go za swoje

ZABAWKI letnie,
gry ogrodowe, wszelkie gry spor-
towe, piłki gumowe, piłki no-
żne, Lalki w ubraniach i bez
w ogromnym wyborze, nadeszły do
handlu

C. SZCZURKOWSKI
Kraków, Grodzka 2.

po wojnie mniej cenne lub świeżo zarobione pieniądze musi ludzi najbardziej obojętnych, lękliwych i egoistycznych, pobudzić do ofiarności. Przez zwiększone szeregi ofiarodawców, zwiększy się korzyść Skarbu wojennego.

Cokolwiek możnaby zarzucić, że jeżeli ofiara ma być szczerą i prawdziwą, to powinna być zupełną, bez oglądania się na możliwość przyszłego odzyskania swych kosztowności, to jednak nie zmienia to natury większości ludzi, którzy bez tej nadziei odzyskania kosztowności cofną się od wszelkiej ofiarności, a przeciwnie mając taką nadzieję chętnie sami wszystkie kosztowności zastawiają i drugich do tego zachęcają.

Dalszą korzyść w możliwości zastawienia, a niesprzedawania kosztowności upatruję w tem, że znaczniejsza podaż kosztowności w tak krytycznym czasie wojennym wobec braku popytu, spowoduje ogromne zdeprecjonowanie złota i kosztowności, bo wobec niemożności ich sprzedania za granicą, która również objęta jest pożądaną wojny kupcami będą tylko ci, którzy zechcą przytem grubo zarobić, a więc kupować zechcą za bezcen. A więc strata leży na dłoni.

Natomiast realizacja podanego wyżej planu, nie może uchodzić za utopię, bo przecież w całej Galicyi mamy tyle zamożnych instytucyj finansowych, kas oszczędności, stowarzyszeń pożyczkowych, któreby mogły ruszyć swoje kapitały i fundusze zakładowe i rezerwowe nie mówiąc o bogatych osobach prywatnych, że zebrań w formie akcyj po 1000 K, jako pożyczki, a nie darowizny, nie może się przedstawiać jako niemożliwe, tembardziej, że kapitał ten miałby zupełne pokrycie w kosztownościach i tylko w miarę składania precyozów wpływałyby ich równowartości z owego kapitału akcyjnego do kasy Skarbu wojennego. — Naturalnie, że pokierowaniem tą sprawą i urzędywstąpieniem podanej myśli, musiałyby się zająć osoby wpływowe i na zupełne zaufanie zasługujące.

Uwagi te, które przedewszystkiem dotyczą zastawu kosztowności i biżuterii takich, których wartość kruszcu jest minimalna, a wartość antyczna, wartość opracowania lub precyozów nie dających się stopić ogromna, pobudzą może kogoś więcej powołanego do zabrania głosu w tej sprawie lub zamienienia podanych myśli w czyn.

Nadzwyczajna ofiarność małej miejsciny.

Przed kilkoma dniami ogłoszono uchwałę „Czytelnicy Polskiej” w Narajowie koło Brzeżan, która na „Polski Skarb Wojskowy” przeznaczyła kwotę 1.000 K, zebraną na budowę własnego domu. Teraz przybywa nowy dar tej miejsciny, która liczy zaledwie 30 rodzin polskich, a tak przoduje innym miasteczkom galicyjskim w ofiarności na cele narodowe. Oto nie zależnie od tysiąckoronowego daru zarządzono w Narajowie kwestę po domach, w ciągu której zebrano gotówką 254. K, tudzież 1 rubel 60 kop. i kilkanaście sztuk złotych i srebrnych, w tem także obrączki ślubne do zamiany na żelazo. Oby przykład tej narodowej garstki wywołał jak najwięcej naśladowców.

Złoto - żelazo.

Dzienniki lwowskie donoszą:

W piątek odstawiono do tutejszego urzędu probierzego pierwszą serję złotych kosztowności, które patryotyczne społeczeństwo nasze złożyło na „Polski Skarb Wojskowy”. Za 662 sztuk, wazących 2.676 g użyskano kwotę pięć tysięcy trzydzieści siedm koron, sześćdziesiąt pięć groszy. Wyjęte z kosztowności tych kamienie wraz ze złożonymi osobno sznurami pereł i koralami spieniężone będą później.

Dwunasta wojna.

Japonia przeciw Niemcom.

Biuro Wolffa donosi:

Na ultimatum Japonii otrzymał dziś tutejszy przedstawiciel Japonii następujące ustne oświadczenie: **Na żądanie Japonii rząd niemiecki niema powodu dawania jakiegś odpowiedzi i widzi się spowodowanym odwołać swego ambasadora z Tokio i wręczyć przedstawicielowi Japonii w Berlinie paszporty.**

Powyższe oświadczenie rządu niemieckiego jest bardzo ostrem i bardzo kategorycznym odzuceniem żądania Japonii, by Niemcy wydały jej terytorium Kiaotszao na wybrzeżu chińskim. Niemcy nie dały nawet formalnej odpowiedzi na ultimatum japońskie, ale odrazu zerwały stosunki z Japonią. Zerwanie stosunków oznacza **nieuniknioną wojnę**, będzie to zatem dwunasta wojna w obecnej chwili. Straszna zawierucha, jakiej przykładu naprózno szukałoby się w dziejach, nie ogranicza swego niszczytelkiego działania do Europy, ale obejmuje dalekie brzegi Azji, wciąga w swój wir rasę żółtą i nowemi grozi niespodziankami. Wystąpienie Japonii może bowiem poruszyć całą kwestję azjatycką i kwestję władania nad Oceanem Spokojnym. Usadowienie się Japonii na wybrzeżu chińskim nie będzie mile widzianem ani przez Chiny, ani zwłaszcza przez Stany Zjednoczone, od dawna zazdrośnie spoglądające na wzrost potęgi japońskiej na Pacyfiku. Krok Japonii wywołać więc może nowe groźne zakłamania.

Niemcy zdają sobie sprawę, że utracą Kiaotszao, w które przez 15 lat wkładali miliony i że Anglia i Japonia usuną ich wpływy i stosunki handlowe w Chinach. Atoli kwestya Kiaotszao jest całkiem podrzędną w dzisiejszej chwili. **Decyzja o losach Europy** i prawdopodobnie losach świata **zapadnie tu w Europie** i to nie na morzu **ale na lądzie**, na pobojowiskach w Belgii, Alzacji, Królestwa i Podola. **Japonia nie wpłynie na wynik tych batalij.** Nie jest prawdopodobnem, by japońska flota zawiąnęła na wody Morza Północnego, a na pewne dziełni żołnierze japońscy nie wylądują w Hamburgu, lub w Bremie. Epizod japoński pozostanie epizodem. — Trójprzymierze otrzyma w nim tylko pomoc moralną i zabezpieczenie azjatyckich posiadłości, ale właściwie walka o panowanie nad światem rozegra się bez udziału Japonii.

Wzmagające się naprężenie pomiędzy Rosją a Turcją.

Z każdym dniem wzmagają się naprężenie pomiędzy Rosją a Turcją i niebawem oczekiwac należy ważnych wypadków rozszerzających teren wojny na Bałkanie. W ostatnich tygodniach Rosya rozmyślnie drażniła Turcyę i obrażała. Anglia zaś zaznaczyła wrogie swe stanowisko konfiskatą w budowie będących okrętów tureckich. Prowokacya Turcyi przez Anglię może mieć złe następstwa dla niej jako największej władczyni nad ludami mahometańskimi, a wojna z Turcją nie przysporzy jej conajmniej popularności w olbrzymich jej koloniach.

Radość panująca w Turcyi z powodu zwycięstw wojsk niemieckich i nabożeństwa w meczetach o powodzenie oręża niemieckiego i austriackiego, świadczy wymownie, że wnet skończy się bierne zachowanie się Turcyi a pożoga wojny rozciągnie się na neutralne dotąd kraje, grzebiąc chytrą politykę Rosyi, która intrygami i skrytobójstwem wywołała wojnę światową.

Czwarta i piąta lista strat.

W liście strat Nr 4, ogłoszonej 20 sierpnia b. r., znajdują się — między innymi — następujące nazwiska:

Mikołaj Vajcer, rezerwa pospolitego ruszenia, Zbaraż, Galicya. Ranny.

Konstanty Bobesjuk, rez. posp. ruszenia, Kapuścińce, Galicya. Ciężko ranny. (Ciężko szablą w prawą rękę).

Antoni Bukowski, piechota pospol. ruszenia, Zbaraż, Galicya. Ranny.

Eliasz Chemiczuk, rez. posp. ruszenia, Zbaraż, Galicya. Ranny.

Józef Cholewa, starszy nadzorca skarbowy, Nowosielica, Bukowina. Zmarł.

Paweł Daniel, rezerwowy plutonowy, Nowosielica, Bukowina. Lekko ranny.

Tanasko Demjaniuk, piechota posp. rusz., Nowosielica, Bukowina. Zmarł.

W liście strat Nr 5, ogłoszonej 22 sierpnia b. r., znajdują się — między innymi — następujące nazwiska:

Wasyl Benczek, pospolitak, wzięty do niewoli.

Mikołaj Besoworny, pospolitak, ranny.

Teodor Morar, plutonowy pospolitego ruszenia, zabity.

Jan Tomaszek, nadstrażnik skarbowy, ranny.

B. Gahrvelska, Pałac Spiski, Kraków.

Wynajmuje i sprzedaje pierwszorzędnych fabryk fortepiany, pianina, harmonie i phonole za gotówkę lub na spłaty nawet dwudziesto-miesięczne bez zaliczki.

Kronika

Kalendarzyk astronomiczny: Wschód słońca rozpocznie się jutro o godz. 4 min. 45; zachód przypada o godz. 6 min. 38; długość dnia godzin 13 minut 53.

Kalendarzyk kościelny: Jutro we wtorek Ludwika kr. Pojutrze we środę Zefiryra i Wiktora.

Kraków dnia 24 sierpnia.

Zarząd Czytelni katolickiej polskiej w Krakowie zaprasza członków i przyjaciół Instytucji do wzięcia udziału w **nabożeństwie za spokój duszy Ojca świętego**, celebrowanem na Wawelu we wtorek 25 VIII o godz. 9 rano, oraz w nabożeństwie, odprawić się mającym, staraniem Czytelni tego samego dnia i na tę samą intencję w kościele OO. Zmartwychwstańców o godz. 8.

Ubezpieczenie emerytalne a moratorium. Z Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń Urzędników prywatnych otrzymujemy wyjaśnienie, że Towarzystwo to — jak i inne Zakłady pensyjne — wypłaca w pełnych kwotach świadczenia (odprawy, zwroty premij, renty), jako oparte na ustawie emerytalnej, a nie na prywatnoprawnych umowach, te Zakłady są też uprawnione do żądania, by służbodawcy wpłacali regularnie pełne ustawowe premie za ubezpieczenie funkcyjaryuszy.

Dyrekcya gimnazjum III. w Krakowie ogłasza: Uczniowie publiczni i prywatni jakoteż eksterniści, którzy na podstawie otrzymanego już pozwolenia mieli w terminie jesiennym b. r. zdawać egzamin dojrzałości w gimnazjum III, albo w terminie letnim b. r. zostali reprobowani na pół roku, mogą być dopuszczeni do egzaminu w terminie wcześniejszym, o ile tego wymaga wzgląd na służbę wojskową, do której są powołani, lub zgłaszają się dobrowolnie. Pragnąc korzystać z tego zarządzenia, winni przed 28 b. m. ustnie lub piśmiennie porozumieć się z Dyrekcją zakładu.

Uwidacznianie cen najniezbędniejszych artykułów spożywczych. Magistrat krakowski ogłosił następujące obwieszczenie:

Wszyscy handlarze i stali przekupnie, trudniący się w Krakowie częstkową sprzedażą najniezbędniejszych artykułów codziennego użytku, jak: nabiału, jaj, ryb, mąki kaszy, krup, ryżu, grysiku, grochu, fasoli, jarzyn, owoców, cukru, kawy, herbaty, soli octu, piwa flaszkowego, spirytusu denaturowanego, nafty, mydła, świec, węgla kamiennego, drzewa opałowego i t. p. są obowiązani w swych lokalach sprzedaży (w sklepach, kramach, na straganach i t. d.) uwidaczniać cenę tych artykułów w walucie koronowej według przepisanej jednostki wagi i miary, względnie za sztukę.

Taryfa cen powinna być wyraźna i czytelna, opatrzona datą wystawienia oraz podpisem przemysłowca i powinna być umieszczoną w miejscu dla kupujących w oczy wpadającym.

Nie wolno sprzedawać towarów po cenie wyższej niż w cenniku oznaczonej.

Nie stosujący się do niniejszego rozporządzenia ulegną karze po myśli paragrafu 131 ustawy przemysłowej.

W sprawie uwidaczniania cen pieczywa, obowiązują osobne rozporządzenia.

Obwieszczenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dokument czasu. „Steirisches Park-Sanatorium Judendorf-Strassengel b. Graz Dr. Karl Feiler.

Judendorf-Strassengel, am 18/VIII 1914.

Szanowna Redakcyo! Po ogłoszeniu Mobilizacyi przez dwa tygodnie formowała się Dyw. Artyleryj w której było do 150 polaków i rusinów. Byli tu w Judendorfie na kwaterach. Bardzo byli ucieszeni że z dala mogli rodaka z potkać i korzystać z polskiego dziennika bo wasz dziennik natchemiasz im czytalem. Między nimi było paru rodowitych Krakowianów. Kolega mego brata Sanitaryusz z Magistratu, paru z Podgurza (takich echt andrów) z Wieliczki Kapitan Drużyny Sokolej Hejda, z Kaszowa, Toń, Bochni, paru interesownych polskich żydków jeden od Żywca jeden ze Lwowa i t. d. Ci to rezerwiści udają się przezemnie z prośbą o wysyłanie im dziennika. Bardzo im dobrze tu było. Niemcy, w szczególności Dr. Feiler wł. Sanatorium przy małych wypadkach służył pomocą lekarską, rozdał im 300 kr. parę razy dobrą kolację im sprawił, piwa,

papierosów mieli dość. I inni bardzo wiele łożyli. Na wiadomość o zdobyciu Miechowa przez („Jungschützen Ver.“), jak zwią naszych strzelców, jakiś pensyowany major dał każdemu po kor. a że było to w niedzielę, kazał im śpiewać polskie pieśni. Śpiewaliśmy wszystkie polskie, pieśni a Podczas Jeszcze Polska wstawali niemcy i czapki z dejmowali krzycząc „Hoch die Polen“. Aż dusza się radowała. Może jak Judendorf istnieje nie oddawała jego echa Warszawianki, Boże coś Polskę i innych. Jednym słowem inny duch wieje. Mieli mszę św. Polową przysięgę kazanie (po czesku) Niejednemu lza w oczach błyszczała, ot wojna!

W niedzielę byli podziękować Dr. Feilerowi na rękach go nosili, a wszyscy nachwalić się niemogli mówiąc: że i swój niebyłby lepszy. Wczoraj wyjechali druchowie w pole ubrani kwiatami oni, konie, wozy amunicyjne. Jeden ubrał obraz Najjaśniejszego Pana z drugiej strony napisał „Za Ojczyznę, Kraj Rodzinny z myślą w lepszą przyszłość, krew i życie wierni Polacy“. Tłumaczyli to tutaj mają podać do „Grazer Post“. Czyby i Szanowna redakcja niezamieściła podziękowania Dr Feilerowi? Dziennik otrzymuję z reguły na trzeci czasem czwarty dzień. Dziś 18, to czytałem z Piątku 14, a tu już wtorek. Czy teraz pomoże co reklamowanie? Czy wszyscy i wszędzie z opóźnieniem otrzymują?

Łączę Szanownej Redakcyj wyrazy Szacunku i poważania Władysław Fiut.

P. S.
Adres: Pod którym rezerwiści o dziennik proszą Franciszek P u l a b. Landw. Feld. Kannonen Dyw. Nr 22. Munitions Koll. 2. Feldpostamt. 48“.

Powwyższy list otrzymaliśmy z pieczęcią: „Zen-zurirt“.

Z Zakopanego piszą do nas: Alarmy wojenne, które znaczną część publiczności wypłoszyły z Zakopanego ustąpiły już miejsca trzeźwej rozważce. Część osób, która stąd wyjechała do domów, dla uporządkowania swych interesów powróciła, słusznie uważając Zakopane za najbezpieczniejszy kąt Polski. Zrazu żywiono wiele obaw co do aprowizacji Zakopanego, wyrażano wątpliwości co do możliwości wyżywienia przybyłych tutaj gości, bano się podwyżki cen w pensjonatach itd. Mimo zapewnień kompetentnych czynników, że drożyzny tutaj wcale nie będzie, gdyż Podhale posiada pod dostatkiem bydła, a co zatem idzie i nabiątu, a zboże i mąkę łatwo z różnych stron będzie można przywieść, nie brakło chętnych do rozpuszczania złych wieści.

Aby położyć kres rozsiewaniu fałszywych pogłosek jakoby w pensjonatach i hotelach wszystkie pokoje były zajęte, Gremium właścicieli hoteli, restauracji i pensjonatów ogłasza, że bardzo znaczną część pokoi jest jeszcze do dyspozycji osób wybierających się do Zakopanego; warunki i ceny zupełnie nie uległy zmianie i przynajmniej na razie nie ma mowy o podwyższeniu cen.

Bezpieczeństwo publiczne, spełniane przez cały szereg organizacji jest najzupełniej zapewnione, a ruch pociągów chwilowo jeszcze niezbyt dogodny, wkrótce wróci do normalnego stanu. Oprócz tego i wyjątkowo piękna pogoda całemu Podhalu sprzyja, przeto w tych ciężkich czasach znaczną korzyścią byłoby dla publiczności polskiej i dla Zakopanego, gdyby w większej mierze letnią stolicę Polski poparła.

Z powodu śmierci Ojca św. na uniwersytecie lwowskim wywieszona została czarna chorągiew. Onegdaj udał się rektor Dr Starzyński z dziekanami wydziałów do ks. arcyb. Bilezewskiego i złożył w jego ręce wyrazy głębokiego i gorącego odczucia żalu z powodu tej ciężkiej i bolesnej straty, jaką poniósł Kościół katolicki przez śmierć swej powszechnie uwielbianej Głowy. Ks. Arcybiskup podziękował za ten objaw współczucia i oświadczył, iż zawiadomi o tem Stolicę apostolską.

Pierwsze obrączki żelazne przed ołtarzem. Dzienniki lwowskie donoszą: W sobotę o godz. 11 rano w kościele św. Elżbiety we Lwowie pobłogosławiony został związek małżeński młodej pary, która do Biura P. S. W. zgłosiła się po obrączki żelazne, pragnąc je przed ołtarzem dać do poświęcenia i wdziać od razu jako obrączki ślubne. Fakt ten jest tem znamienniejszy, że nowożeńce stanął do ślubu w szarym mundurze członka związku strzeleckiego, którego jest plutonowym. Nazwiska nowożeńców Leopold Stanisław Novi, towarzysz drukarski i Franciszka Józefa Halukówna.

„Przegląd“ jeden z najstarszych dzienników polskich w Galicyi. wydawany we Lwowie przez p. Masłowskiego, zawiesił onegdaj wydawnictwo, „z powodu nader trudnych warunków, w jakich znalazł się teraz“.

Tramwaje rosyjskie we Lwowie. Przez Lwów przechodziła przesyłka 10 wozów tramwajowych z Brukseli do Odessy. Na Podzamczu zatrzymano przed kilku dniami tę „kontrabandę“ i 3 z tych wozów, nadających się dzięki tym samym rozmiarom osi i kół do ruchu we Lwowie, zostawiono na razie w remizie lwowskiej. Przeznaczono je do służby sanitarnej.

W miejsk. Urzędzie Zdrowia złożyli dary na „Czerwony Krzyż“: Redakcja „Nowej Reformy“ ze składek kor. 1.208 h. 42. P. Gwoździowski Antoni kor. 10. Pani N. N. 1.000 papierosów

i kor. 100. Odział rzeźni fortecznej grupa III. z okazji Urodzin Najj. Pana kor. 114 h. 80. P. Barański Leon, radca sądowy kor. 50.

Na „Skarb Wojenny Legionów Polskich“ złożono w dniu 21 sierpnia b. r. w „Oddziale dla drobnych wkładek i darów“ (Poselska 8, parter):

Kolejarze ze Skawiny K. 110 i M. 10, „Polski Związek Niewiast katolickich w Skawinie“ K. 50, Tobola Jan K. 5, Mochmacka Wanda K. 20, Majerska Teresa K. 20, Plotnicki Jan z Jarosławia K. 14.67, — zebrane na listy składkowe, Mühleisen Ludwik K. 100, mieszkańcy gminy Modlnicy K. 100 — zebrane przez pp. Wład. Sienka, Wojciecha Mazura i Wojciecha Sułka, mieszkańcy gminy Modlniczka K. 50.05 — zebrane przez pp. Wład. Sienka, Wład. Kozienia i Kaspra Pudełka, od nauczycielki — emerytki, mieszkającej w Donu Stowarzyszenia Nauczycielek K. 30, Marya Wichrówna i Barbara Karpiska K. 5, Passendorfer Edward z Kobierzyna K. 38.50 — zebrane na kwitariusze i listy składkowe, Wyczyński Kazimierz K. 250, Erterleinówna Olga K. 50, Drozdowscy Stanisławostwo K. 200, Dr Tomik Stanisław K. 250, Górkowa Marya K. 2, Raniecka Jadzia ze swych oszczędności K. 5, Dr Goldman Maurycy K. 1.70 — zebrane na listę, Dziurzyński Tadeusz K. 6, Kurzawa Marek, terecyan gimn. Sobieskiego K. 25, Bocheńska Stefania K. 5, inż. Morawski — nieprzyjęte honorarium K. 3, N. N. K. 5, Drużyna Skautek im. Emilli Plater K. 25, Lasoń Józef K. 12.20 — zebrane na kwitariusze, radca górni. Fr. Bartonec z Freiheitsam pod Opawą K. 10, N. N. K. 1, bezimienni K. 0.56, N. N. K. 5.09, Siwińska Albina K. 10, Siwiński Mieczysław K. 10, Siwińska Helena K. 5. Krzyżanowska Aniela K. 34.86 — zebrane na listy składkowe, Zabierzewska Marya K. 200, Dr Pągaczewski Julian K. 50, Dr Długoszewski Edmund K. 40, Dr Duda Franciszek K. 10, grona osób za pośrednictwem prof. Ptasznika K. 70, Sędziowska Stanisława K. 400. N. N. K. 7. 51, Węglarski Wiktor K. 50, zebrane na kwitariusze, K. 50, jako 4-ta część sumy K. 200, przesłanych bezimiennie na ręce bisk. Bandurkiego wszystkim organizacjom wojskowym polskim z listem żądającym połączenia się takich.

Posiadanie i noszenie broni

P. Namiestnik wydał następujące obwieszczenie:

Po myśli § 1. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 31 lipca 1914 zarządzam:

§ 1. Każdy posiadacz broni i amunicyi do broni (amunicyi), która należy do przepisane go uzbrojenia, obowiązany jest tę broń i amunicyę zdeponować do 3 dni, liczonych od dnia następnego po opublikowaniu niniejszego obwieszczenia, w c. k. Starostwie (w Krakowie i Lwowie w c. k. Dyrekcji Policji) za potwierdzeniem odbioru. Ten sam obowiązek ciąży na osobach uprawnionych do wyrobu i do sprzedaży broni (amunicyi).

I. Od obowiązku oddania broni są zwolnieni, o ile do oddania nie zostaną imiennie wezwani: a) publiczni urzędnicy i funkcyonaryusze, uprawnieni do noszenia broni (amunicyi), jednak co do tej broni (amunicyi), która należy do przepisane go uzbrojenia lub unundurowania; b) posiadacze polskich strojów narodowych, odnośnie do wchodzących w skład tych strojów karabel; c) polskie i ukraińskie organizacje o charakterze wojskowym; d) organizacje straży obywatelskiej, utworzone za zezwoleniem władzy dla sprawowania policji miejscowej.

II. Za wyraźnym zezwoleniem c. k. Starostwa mogą być od oddania broni zwolnieni: a) osoby uprawnione do wyrobu i do sprzedaży broni (amunicyi) co do tych gatunków i ilości broni i amunicyi, na które otrzymają zezwolenie; mogą je jednak sprzedawać tylko tym osobom, które są upoważnione do ich posiadania; b) zaprzysiężona straż leśna, łowiecka i rybicka, pozostająca w służbie wykonawczej, jakoteż pozostający w takiej samej służbie personal nadzorczy i straż polowa, tudzież wszelka inna straż publiczna co do tej broni (amunicyi), do używania której jest uprawniona; c) posiadacze broni o wartości artystycznej lub historycznej; d) poszczególne osoby co do broni i amunicyi niezbędnie im potrzebnej dla bezpieczeństwa osobistego, względnie bezpieczeństwa mienia.

Każdemu wolno oddać w Starostwie (w Dyrekcji Policji) broń odpowiednio opakowaną; przed odebraniem stwierdzi jednak Starostwo (Dyrekcja Policji) zawartość opakowania. Amunicyę należy w każdym wypadku oddać w odpowiednim opakowaniu.

§ 2. Przekroczenia zarządzeń objętych § 1. niniejszego obwieszczenia karane będą przez dotychczas c. k. Starostwa (Dyrekcje Policji).

§ 3. Według § 2. na wstępie powołanego rozporządzenia obowiązani są posiadacze środków wybuchowych (amunicyi w obszerniejszym słowa znaczeniu) do wydania tych środków, a to przedsiębiorstwa górnicze w miarę otrzymania imiennego w tym względzie polecenia, wszystkie zaś inne przedsiębiorstwa wytwórcze, handlowe i przedsiębiorstwa, posługujące się środkami wybuchowymi do celów wytwórczych lub przemysłowych, o ile nie otrzymają wyraźnego zezwolenia na ich zatrzymanie. Zdeponowanie tych środków wybuchowych winno nastąpić do dni trzech, licząc od dnia następnego po opublikowaniu niniejszego obwieszczenia. Sposób i miejsce zdeponowania oznaczy c. k. Starostwo (Dyrekcja Policji) w każdym poszczególnym wypadku.

§ 4. Przekroczenia § 2. wyz. powołanego rozporządzenia z dnia 31 lipca 1914, względnie niedotrzymanie trzechdniowego terminu ustanowionego w § 3. niniejszego obwieszczenia, karane będą po myśli rozporządzenia cesarskiego z 25 lipca 1914 przez sądy wojskowe przy zastosowaniu ustawy z 27 maja 1885 r.

Lwów, dnia 17 sierpnia 1914.

C. k. namiestnik Korytowski.

Potyczki na granicy Galicyi wschodniej.

„Dziennik Polski“ z dnia 22 b. m. donosi co następuje:

Na granicy odbywają się codziennie mniejsze lub większe utarczki, w których nasze oddziały okazują niesłychaną sprawność i męstwo. Wyłapywanie rosyjskich kawalerzystów przez patrole nasze przechodzi już w sport. Bajeczny kawał udał się patrolowi ułańskiemu, złożonemu z 12 ułanów i oficera. Prowadzili konie do wody, gdy nagle wyłonił się z gęszczonego dragoni rosyjscy, otwierając ogień na ułanów. Jeden ułan padł trupem, inni się jednak nie zmieszali. **Oficer dał rozkaz wskoczenia na koń i komendę do ataku. Skutek był bezprzykładny.** Rosjanie odrzuć się do ucieczki, nasi za nimi. Po drodze wpadła nasza garstka wiarusów na cały szwadron rosyjskich dragonów. Impet ataku był jednak tak silny, że cały szwadron ogarnięty paniką, również rzucił się do ucieczki. Tak więc 12 ułanów pędziło cały szwadron rosyjski, strzelając gęsto. Ostatecznie Moskałe stracili 6 ludzi, 5 koni i całą masę lanej i innej broni.

Telegramy.

Mniej nerwów.

Wiedeń. (T. B.) „Correspondenz Wilhelm“ ponownie występuje przeciw zupełnie bezpodstawnym pogłoskom o zdradzie i klęskach naszych wojsk i zaznacza, że **dalsze rozpowszechnianie nieprawdziwych wiadomości, pociągnąć może za sobą najsmutniejsze następstwa**, a bynajmniej nie może przyczynić się do udania się naszego trudnego zadania. Nasze sprawozdania wojenne w interesie państwa i pełnego udania się wielkiego dzieła trwają stale przy zasadzie ogłaszania tylko tych wypadków, których można donieść bez szkody dla dalszego powodzenia zamiarów, które z natury rzeczy, muszą być trzymane w tajemnicy.

Sprawozdania nasze nigdy nie będą upiększać rzeczy i kłamać i nigdy w sposób używany przez naszych nieprzyjaciół nie będą zmyślać zwycięstw, jedynie w celu podniesienia ducha ludności. Jest to czas ciężki dla tych, którzy pozostali, jeżeli nieraz całymi dniami nie mają wiadomości o wydarzeniach na polach walk, ale w tem właśnie okazuje się prawdziwa wartość narodu i przewaga naszej kultury, że cierpliwie czekamy i tem samem darzymy pełnem zaufaniem nasze dzielne wojska.

Jako rozsiewacze niepokojących pogłosek działają wrogowie państwa. Kto pomaga do rozsiewania takich pogłosek, ten z chęci sensacyi, albo z plotkarstwa staje się współwinnym. Nie należy zatem dawać wiary pogłoskom fałszywym, rozpowszechnianym z najbliższych pobudek, przeciwnie należy energicznie chwycić tego, kto je rozpowszechnia i oddawać go zastużonej karze.

Berlin. (T. B.) „Biuro Wolffa“ donosi: Parowiec włoski „Ancona“, który odjechał z Nowego Jorku do Neapolu, został przytrzymany w pobliżu Gibraltaru. Znajdujący się na pokładzie parowca Niemcy obowiązani do służby wojskowej w liczbie 70, zostali uznani za jeńców i odstawieni do Gibraltaru. Wśród pojmanych znajduje się także syn dyrektora Banku niemieckiego Hermann.

